

Monica, Bea och Darian besöker sina fadderbarn

Gambia, mars 2010

Efter 13 år står vi i den heta Gambia sanden igen, min dotter Bea och jag, nu tillsammans med Beas son Darian 2,5 år. Det är annorlunda - elektricitet, asfalt, men ändå detsamma - dofterna, de glada vänliga människorna, lugnet. Efter en vecka med sol, bad, utflykter och umgänge med nyfunna vänner kommer så dagen D.

Huvudsyftet med vår resa till Gambia

- Att åka in till Basse för att träffa "våra" flickor Fatoumata och Bintou. Hade också en liten dröm om att få träffa mina f.d. fadderbarn Tumani och Adama som nu är 20 år. Genom Chigambas och Janne hade vi ordnat med chaufför Gibril Fofana (Gabriel) redan hemma i Sverige. Vi träffade Gabriel söndag kväll och kom överens om att åka 6.30 måndag morgon. Vi lämnade Cape Point med första anhalt Banjul för att ta färjan över till Barra. Vi fick vänta i 3 timmar, men det var en spännande väntan framför allt för Darian som är mycket intresserad av bilar.

En angenäm resa på norra sidan Gambiafloden till färja över till Georgetown och färja vidare till södra sidan av floden och en otroligt trasig väg.

Gabriel körde slalom i världsklass och Darians enda kommentar var- "Vad vingligt våras Volvo kör".

Vid 17.00 tiden var vi så framme "vid lilla huset med åsnan" (Darians benämning på gästhuset i Manneh Kunda). Hett och dammigt och alldeles underbart!

Efter en behövlig dusch hade jag en pratstund med Lama (Vi träffades i Basse -97 och han kom ihåg oss) och vi gjorde upp planer för morgondagen. Efter lite mat var det skönt att krypa till sängs.

8.30 Kom Lama och Haddy (som vi också träffade -97).

Vi började med att besöka skolan för barn 3-7 år där Bintou går sin sista termin. Vilket arbete de gör! Och, vilken glädje att höra att

tidigare sponsorbarn nu verkar som lärare på skolan.

Sedan gick vi över till skolan för de äldre barnen där Fatoumata går. Otroligt vad de uträttat med så små medel. Många intryck och känslor att hantera.

Till "lilla huset" för en liten vilopaus, men då dök ett tjugotal barn upp för att skoja och leka med Darian som var helt lycklig.

Vi träffade också Lamas barn och Haddys pojke som var en lite baby -97.

På eftermiddagen åkte vi till Mansajang där vi fick träffa Tumani, nu lärling på ett möbelsnickeri och Adama som har det tufft sen hennes pappa dog, gården har rasat ihop och hon är ensam med en 3-årig son.

Vi kände igen varandra trots alla år som gått!

Efter det åkte vi hem till Bintou och hennes familj för att hälsa och ge några saker från Sverige + en säck ris, ett underbart möte med en underbar familj.

Fatoumata fick vi söka lite då hennes föräldrar var i Banjul och hon var hos mormor/farmor.

Men, vi fick träffa henne till slut och ge henne det vi hade med oss.

En dag som verkligen berörde. Kändes alldeles tjockt i bröstet av alla känslor.

Efter att ha tagit farväl av alla med ett "Vi ses snart igen" åt vi middag, packade ihop och gick till sängs.

Resan tillbaka till kusten gick lika bra som den in till Basse och vid 17.00 tiden lämnade Gabriel av oss vid hotellet.

Fantastiskt att få se allt positivt som hänt i Basse sedan -97, att få träffa Haddy och Lama igen, som gör ett otroligt arbete! OCH att få träffa våra fadderbarn och deras familjer.

Att det lilla jag gör som sponsor betyder så mycket för ett barn!!

Till Gambia och våra fadderbarn - Vi ses snart igen!

För som Darian säger:

"Nu tycker jag att vi åker hem till Basse till våras lilla hus med åsnan och våras fadderbarn!"

Monica, Bea och Darian

